

Wnosząca odwołanie podnosi w szczególności, że Sąd nie uwzględnił tego, że jej skarga dotyczyła decyzji Komisji wydanej w przewidzianym w rozporządzeniu nr 1049/2001 postępowaniu dwuetapowym. Z formalnego punktu widzenia Internationaler Hilfsfonds e.V. nie miała możliwości wniesienia skargi przed udzieleniem przez Komisję odpowiedzi na jej drugi wniosek z dnia 15 października 2009 r., w którym zwróciła się ona o ponowne przeanalizowanie odpowiedzi udzielonej w dniu 9 października 2009 r. na jej pierwszy wniosek. Internationaler Hilfsfonds e.V. jest zdania, że działała w tym względzie zgodnie z orzecznictwem organów sądowniczych Unii. W jej opinii termin na wniesienie skargi rozpoczął swój bieg w momencie otrzymania przez nią odpowiedzi — którą, zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 należy uznać za odmowną — na jej drugi wniosek, czyli w dniu 2 grudnia 2009 r. Termin ten upłynął w dniu 2 lutego 2010 r. Dlatego wnosząca odwołanie jest zdania, że wniosła swą skargę w terminie. Nie rozumie ona tego, w jaki sposób Sąd mógł niesłusznie przyjąć dzień 16 października 2009 r. (gdy złożyła ona drugi wniosek) jako początek biegu terminu na wniesienie skargi i dzień 29 grudnia 2009 r. jako koniec tego terminu, nie uwzględniając, że decyzja z dnia 9 października 2009 r. (tymczasowa odpowiedź na pierwszy wniosek) przekształciła się w akt zaskarżalny dopiero po udzieleniu odmownej odpowiedzi na jej drugi wniosek.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 9 maja 2011 r. — Państwo belgijskie przeciwko Medicom sprl

(Sprawa C-210/11)

(2011/C 211/28)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Państwo belgijskie

Strona pozwana: Medicom sprl

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 6 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i art. 13 B lit. b) szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (¹) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uznaniu za świadczenie usług zwolnione z podatku, jako najem lub dzierżawa nieruchomości w rozumieniu art. 13 B lit. b), użytkowanie do celów prywatnych przez osoby zarządzające, członków organów lub wspólników spółki będącej podatnikiem i mającej osobowość prawną, albo przez członków rodzin tych osób, części lub całości nieruchomości wchodzącej w skład majątku tej spółki i w związku z tym stanowiącej w całości część przedsiębiorstwa, w sytuacji gdy w zamian za

użytkowanie to nie żąda się zapłaty czynszu w pieniądzu, lecz uważa się je za świadczenie w naturze, podlegające opodatkowaniu w ramach podatku dochodowego płaconego przez owe osoby, w związku z czym z podatkowego punktu widzenia użytkowanie to traktowane jest jako wynagrodzenie za część pracy, którą świadczą te osoby?

2) Czy wspomniane przepisy należy interpretować w ten sposób, że zwolnienie to znajduje zastosowanie w opisanej sytuacji, jeżeli spółka nie udowodniła istnienia związku między prowadzeniem przedsiębiorstwa a udostępnieniem całości lub części nieruchomości osobom zarządzającym, członkom organów lub wspólnikom tej spółki i czy w takim razie istnienie pośredniego związku jest wystarczające?

(¹) Dz.U L 145, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 9 maja 2011 r. — Państwo belgijskie przeciwko Maison Patrice Alard sprl

(Sprawa C-211/11)

(2011/C 211/29)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Państwo belgijskie

Strona pozwana: Maison Patrice Alard sprl

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 6 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i art. 13 B lit. b) szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (¹) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uznaniu za świadczenie usług zwolnione z podatku, jako najem lub dzierżawa nieruchomości w rozumieniu art. 13 B lit. b), użytkowanie do celów prywatnych przez osoby zarządzające, członków organów lub wspólników spółki będącej podatnikiem i mającej osobowość prawną, albo przez członków rodzin tych osób, części lub całości nieruchomości wchodzącej w skład majątku tej spółki i w związku z tym stanowiącej w całości część przedsiębiorstwa, w sytuacji gdy w zamian za użytkowanie to nie żąda się zapłaty czynszu w pieniądzu, lecz uważa się je za świadczenie w naturze, podlegające opodatkowaniu w ramach podatku dochodowego płaconego przez owe osoby, w związku z czym z podatkowego punktu widzenia użytkowanie to traktowane jest jako wynagrodzenie za część pracy, którą świadczą te osoby?